

Les escenes dels

Rock i geografia

Una de les moltes variables per analitzar i classificar la música popular contemporània és la geografia. Nova Orleans, Chicago, Memphis, Detroit, Nova York, Londres, Los Angeles, Liverpool, San Francisco, Manchester, Seattle, Glasgow o Bristol són ciutats —com es pot veure, concentrades totes, no per casualitat, en territoris anglosaxons— que han tingut en diferents moments de l'últim segle actives escenes musicals locals, amb un segell propi, una espècie de denominació d'origen que provoca que el nom de la ciutat per si mateix aconsegueixi evocar moltes coses al melòman mil·lenera. I no sempre són les mateixes: Seattle, per exemple, es va convertir a principi dels anys noranta en la capital mundial del *grunge*, però fins llavors era sobretot la ciutat on havia nascut Jimi Hendrix. I evidentment no és el mateix el Londres de Carnaby Street en els seixanta que la ciutat que va viure l'explosió *punk* del 1977 i el *brit-pop*, 15 anys després. I Detroit vol dir per a alguns el soul amable de Motown i, per a d'altres, el rock indomesticable dels Stooges i MC5. Qüestió de gustos. Dins d'aquest fenomen global que és el rock —si encara es pot parlar de rock en un univers musical cada vegada més fragmentat—, les escenes locals han tingut molta importància: aquella música que van convertir en

músics gironins

fenomen universal Elvis i els Beatles va anar agafant tonalitats específiques en cada país, i també en ciutats que estaven molt allunyades del circuits principals del rock internacional. Evidentment, les comarques gironines no han quedat aïllades de tota aquesta revolució incruenta, ni de bon tros, i fins i tot es pot dir que han estat més actives musicalment que altres zones de Catalunya i de la resta de l'Estat més denses en població i infraestructures. També aquí hi ha hagut tota una sèrie d'escenes musicals locals que s'han desenvolupat amb les seves pròpies dinàmiques i són reconegudes arreu del país per la seva singularitat i, en alguns casos, per mostrar un potencial creatiu que sorprèn encara més quan esclata lluny de les grans àrees metropolitanes. Les escenes musicals de la Bisbal d'Empordà, Sant Feliu de Guíxols, Banyoles o la Celler de Ter són bons exemples d'aquest fenomen. Per les dimensions d'aquestes poblacions i per altres factors dinamitzadors que canvien en cada cas, les seves escenes han estat més riques en grups musicals, i de vegades també en infraestructures que són complementen: festivals, estudis de gravació, locals de concerts, centres de formació musical... En ciutats més grans, com Girona o Figueres, les escenes són més àmplies però també acostumen a ser menys homogènies i no tenen una identitat tan definida, tot i que sempre s'hi poden observar alguns trets diferencials autòctons. Amb totes les seves mancances i virtuts, aquestes són les escenes de la música gironina.

Xevi Castellón és editor i músic.